

Un Prîdvor al Raiului

MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA

Album tipărit cu binecuvântarea

PREAFERICITULUI PĂRINTE DANIEL,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Editura Mănăstirea Sihăstria

2008

Ținutul Neamț este unul din județele țării noastre cele mai bogate în așezăminte monahale. Cea mai veche și mai impunătoare dintre ele este, desigur, **Mănăstirea Neamț**, ctitoria domnilor Mușatini din secolul al XIV-lea, marea lavră a monahismului românesc, apoi **Bistrița**, ctitoria și locul de veșnică odihnă ale lui Alexandru cel Bun (†1432). Spre sfârșitul secolului al XV-lea, Sfântul Ștefan cel Mare îmbogățește județul Neamț cu încă două mari ctitorii: **Mănăstirile Tazlău** (1487) și **Războieni** (1496).

La sfârșitul aceluiași secol, iau ființă în Munții Neamț trei vestite așezări sihăstrești, a căror faimă avea să dăinuie câteva veacuri. Este vorba de **Mănăstirea Bisericiani**, la început „**Schitul lui Iosif**”, ctitorită de Bogdan al III-lea și Petru Rareș. Apoi de **Mănăstirea Agapia Veche**, ctitorită mai târziu tot de Petru Rareș, ambele mari vetre isihaste care au dat Bisericii Ortodoxe Române câțiva sfinți cuvioși, precum și numeroși călugări cărturari. A treia vatră sihăstrească ia ființă tot acum în jurul Muntelui Ceahlău, prin „**Schitul lui Silvestru**” și cel al „**lui Peon**”.

În secolul al XVI-lea tezaurul spiritual al județului Neamț sporește cu încă trei mănăstiri: **Pângărați**, ctitoria lui Alexandru Lăpușneanu din anul 1560; **Văleni** – Piatra Neamț, ctitoria lui Petru Șchiopul din anul 1574, și **Schitul lui Zosima**, devenit în anul 1602 **Mănăstirea Secu**, prin dania vornicului Nestor Ureche. În secolul al XVII-lea Valea Bistriței și vatra Ceahlăului se îmbogățesc cu alte schituri și sihăstrie, precum **Schitul Peonul**, 1623, **Schitul Hangu**, la 1627, ctitoria lui Miron Barnovschi, apoi sihăstriile **Durău**, **Casiana**, **Sofia** și **Cerebuc**. În 1644 ia ființă **Mănăstirea Agapia Nouă**, prin dania hatmanului Gavriil Coci, iar în 1655 ia naștere o nouă sihăstrie pe valea Secului, anume „**Schitul lui Atanasie**”, devenit după anul 1734 „**Schitul Sihăstria Secului**”.

Secolul al XVIII-lea este marcat prin înființarea mai multor schituri și sihăstrie, adevărate oaze de liniște și de rugăciune către Dumnezeu, care întregesc numărul impunător al așezărilor monahale nemțene. Astfel, în 1714 Sfântul episcop Pahomie de Roman înființează **Schitul Pocrov**; în 1715 ia ființă **Schitul Almaș**; în 1730 boierii Cantacuzini fondează **Schitul Sihla**; în 1754 ia ființă **Schitul Vovidenia**; în 1763 **Schitul Horăicioara** și în 1764 **Schitul Țibucani**. Ultima mănăstire

Sfinții cei mari ai lui Dumnezeu și pustnicii s-au retras din lume, din vârtoarea lumii și din valurile pline de zgomot, de răutăți și de vicleniile cele fără de număr; s-au retras în pustie ca să scape de trei războaie: de auzire, de vedere și de vorbire. Noi avem desigur cinci simțiri și toate sunt punți ale păcatului. Dar mai cu seamă ochii și urechile. Însă și limba, dacă nu o înfrânăm, este o mare răutate, cum zice Sfântul Apostol Iacov. Deci, sfinții s-au retras în munți ca să scape de aceste trei feluri de răutăți; să nu aibă cu cine vorbi, să nu vadă pe nimeni, să nu audă pe nimeni și să stea pururea în comuniune cu Dumnezeu prin sfânta rugăciune și meditațiile sfinte, ca să-l urmeze lui Iisus Hristos, Care adesea se ruga singur în munte, noaptea și ziua.

Arhimandrit Cleopa Ilie

Liniștea, precum o numesc toți Sfinții Părinți, este maica rugăciunii și a multor fapte bune. Nimeni nu se poate ruga lui Dumnezeu cu mintea și inima tulburată de griji, de gânduri și de patimi.

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Nevoința pustnicului, a sihastrului, este rugăciunea neîncetată ajutată de post. Rugăciunea și postul sunt cele două arme de apărare ale sihastrului, cele două aripi cu care se urcă până la scaunul lui Hristos. Pustnicul trebuie să fie o candelă veșnic aprinsă de neadormită rugăciune.

Arhimandrit Cleopa Ilie

fondată în secolul al XVIII-lea este **Văratecul**, care ia ființă în anul 1785. Secolul al XIX-lea este marcat doar prin trei ctitorii: **Schitul Icoana**, fondat în 1823, **Mănăstirea Horaița**, în 1830, și **Schitul Tarcău**, fondat în 1833.

Așezarea Mănăstirii Sihăstria

În prezent, mănăstirile din județul Neamț, printre care se află și **Sihăstria**, formează cel mai reprezentativ ansamblu monahal din Moldova și din întreaga țară, intitulat pe bună dreptate „Micul Athos Românesc”.

Mănăstirea Sihăstria este așezată în partea de nord a județului Neamț, la 22 km depărtare de orașul Târgu Neamț. Pentru a ajunge la mănăstire, se pornește pe șoseaua ce duce spre Pipirig – Vatra Dornei. Lăsând în dreapta drumul Mănăstirii Neamț, atât de umblat de călugări, voievozi și cronicari, șoseaua continuă prin lunca Braniștei. Stejari seculari, răsfirați pe ambele părți, precum și câteva movile de pământ amintesc, potrivit tradiției locale, de lupte pentru apărarea Moldovei.

Cu fiorul acestor evocări, drumul părăsește șoseaua principală la km 15, trece peste „Ozana cea frumos curgătoare” și pătrunde spre apus, pe valea pârâului Secu. După 4 km de urcuș domol, călătorul întâlnește **Mănăstirea Secu** – ctitorie monumentală a vornicului Nestor Ureche –, care-și profilează turlile albe pe fundalul verde al muntelui Vasanu.

De aici drumul se îndreaptă spre sud, urmărind îndeaproape firul pârâului. După încă 2,5 km străbătuți în ambianța pădurii și a pârâului, o troiță de lemn marchează locul de unde un drum de munte pornește în sus spre **Schitul Sihla**. Urmărind însă drumul principal, întrezărim turlile zvelte ale noii biserici de la **Mănăstirea Sihăstria**, care se ridică deasupra brazilor, anunțându-ne că am ajuns la locul destinației noastre.

Așezată la margini de păduri seculare, într-o depresiune larg deschisă spre soare, adăpostită de jur-împrejur de culmi ale căror înălțimi variază între 800-1100 metri, care o feresc de asprimea iernii și arșița verii, mănăstirea are o poziție geografică vrednică de invidiat. Peisajul acoperit de verdeață și de flori vara, iar iarna așternut cu zăpadă, lasă o amintire de neșters pelerinului iubitor de frumos.

Întregul ansamblu monahal se află pe un platou înșorit, puternic înfipt în coasta muntelui. Intrarea se face dinspre sud, prin gangul boltit al turnului porții. Până nu demult, un zid nu

Orice mănăstire este rai duhovnicesc, dacă mintea ta va fi rai. Dacă mintea ta va fi iad, iad rămâne!

Arhimandrit Cleopa Ilie

Mare putere are milostenia. Dar pentru călugări, mai mare este sărăcia și rugăciunea curată!

Ieroschimonah Paisie Olaru

Cu cât stăruie călugărul mai mult în rugăciune, cu atât sporește mai mult. Sfântul Ioan Gură de Aur zice în această privință: „Tăria împăratului stă în multă armată, iar tăria pustnicului stă în multă rugăciune!”

Arhimandrit Cleopa Ilie

Cum și-a pregătit fiecare sufletul aici pe pământ, așa îl va dobândi în Rai! Vorba bătrânilor: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi!”

Unii au fost milostivi, alții au avut darul rugăciunii, unii au fost postitori, alții au mers cu evlavie la biserică, alții au avut dragoste să citească sfintele cărți, alții au avut răbdare în necazuri. Fiecare și-a pregătit locul aici și cum și-a pregătit, așa se va veseli în vecii vecilor!

De aceea, cei ce vă aduc pe voi pe la mănăstiri, sunt îngerii care vă păzesc de la Botez, ca să mai faceți ceva pentru suflet cât mai este vreme, că numai Mântuitorul știe câtă vreme mai avem!

Arhimandrit Cleopa Ilie

prea înalt, întrerupt doar de corpuri de chilii, închidea un dreptunghi de 56 x 80 m, care forma vechea incintă. Acum însă mănăstirea s-a extins, iar zidul de incintă se păstrează doar parțial, având deschideri spre răsărit – pentru a facilita accesul spre noua biserică ridicată în cinstea Cuvioasei Teodora de la Sihla, spre nord – unde s-au construit alte corpuri de chilii și pe unde un drum pietruit duce la cimitir, și spre vest – unde o alee care suie coasta dealului ne conduce spre chilia Părintelui Cleopa și spre arhondaric.

Din vechea incintă s-a păstrat corpul de chilii dinspre sud, în vreme ce corpurile dinspre nord și vest au fost reconstruite în ultimii 40 de ani. În colțul de nord-est se ridică, masiv, vechiul turn clopotniță. La sud-est se află paraclisul „Sfinții Părinți Ioachim și Ana”, iar în mijloc se înalță, zveltă și plină de armonie, biserica veche, cu hramul „Nașterea Maicii Domnului”, care se încadrează firesc în întregul ansamblu.

Scurt istoric

Deși nu în proporția marilor ctitorii voievodale, care au avut un însemnat rol în trecutul Moldovei medievale, Mănăstirea Sihăstria, prin cei peste 350 de ani de existență, evocă totuși câteva momente istorice de seamă. Începuturile vieții monahale la Sihăstria ne sunt mai puțin cunoscute. Ceea ce cunoaștem cu certitudine este faptul că în aceste locuri izolate au existat întotdeauna pustnici – cei mai mulți anonimi –, care trăiau fie cu totul singuri, fie grupați în mici comunități de doi-trei.

În zona subcarpatică dintre Mănăstirile Sihăstria, Secu, Agapia Veche, Agapia Nouă și Schitul Sihla se afla vatra sihăstrească cea mai cunoscută și mai iubită de călugării din Moldova și mai ales din Munții Neamț, urmată de sihăstriile de la Ceahlău și Bisericanii.

În marile Mănăstiri Neamț, Secu și Agapia se găseau destui călugări dornici să continue tradiția Sfântului Daniil Sihastrul și a altor pustnici renumiți. Codrii nestrăbătuți din partea locului le ofereau cele mai bune condiții. Aici au trăit slăvind pe Dumnezeu, s-au nevoit și s-au stins la lumină de candelă sute de necunoscuți sihaștri. Câteva însemnări mai vechi de pe cărți, precum și unele urme de chilii, atestă că la începutul secolului al XVII-lea trăiau în împrejurimi numeroși sihaștri.

Astfel, așa cum reiese din documente, pe valea Secului se nevoiau în secolul al XVI-lea mai mulți sihaștri cu ucenicii lor, ca: Moise, Prohor, Dosoftei, Veniamin, Spiridon, Chiriac, Visarion, Ștefan și Atanasie; în Muntele lui Agapie se nevoiau

Misiunea călugărilor este una singură: să-l laude neîncetat pe Dumnezeu și să se roage pentru lume și pentru iertarea păcatelor lor.

Ieroschimonah Paisie Olaru

Acolo unde nu se află credință multă și dragoste fierbinte pentru Hristos, nu poate exista nici viață duhovnicească.

Protosinghel Ioil Gheorghiu

Dragostea unită cu frăția mult întrece bogăția!

Monah Galaction Ilie

Mare lucru este călugăria! Să dăm slavă Împăratului și Împărătesei că ne-au făcut fii ai luminii și ai veșniciei. Că acesta este scopul nostru, să dobândim pe Domnul. Aceasta este tot ce dorim pe pământ. Ei, părinților, ce mare dar este fericirea cea de veci!

Monah Veniamin Iorga

Hristos a întemeiat mai întâi viața de pustie, prin cele 40 de zile de post pe muntele Carantania, unde a fost ispitit de diavolul. Apoi, alegând pe cei 12 Apostoli, a întemeiat o viață de obște.

Arhimandrit Cleopa Ilie

cuvioșii Serghie, Pahomie, Eufrosin și sihaștrii din muntele „Scaunele”, dintre care doi sunt cinstiți ca sfinți: Cuvioșii Partenie și Rafail de la Agapia.

Resp În secolul al XVII-lea se nevoiau pe „Valea Sihaștrilor” doi pustnici renumiți, Ioan și Atanasie, cu ucenicii lor. În pădurile din împrejurimi se nevoiau sihaștrii din poiana „Trapezei” și alți șapte ieroschimonahi din obștea Mănăstirii Neamț, iubitori de liniște și rugăciune, dintre care sunt amintiți Iosif, Partenie și Pavel, iar mulți alți mari sihaștri se nevoiau în munții Sihlei.

Schitul Sihăstria ia ființă în anul 1655 tocmai în centrul acestei mari vetre isihaste, când se simțea puternic lipsa unui sfânt lăcaș în care să se adune din timp în timp sihaștrii din împrejurimi, pentru a se ruga și a primi Sfintele Taine. De aceea i se dă și numele de **Schitul Sihăstria**. În vechiul pomelnic ctitoricesc se menționa cum cei șapte ieroschimonahi bătrâni amintiți mai sus s-au adunat în „poiana lui Atanasie” și, punând icoana Maicii Domnului într-un brad, s-au rugat către dânsa, cerându-i ajutorul ca să întemeieze un schit pustnicesc cu hramul „Nașterea Maicii Domnului”, spre mântuirea tuturor celor ce se vor nevoi aici. Apoi au pus legământ în fața sfintei icoane să nu îngăduie aici Maica Domnului pe cei ce vor aduna averi personale, pe cei ce vor consuma carne și pe cei ce vor săvârși păcate trupești. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, aceste așezăminte se mențin până astăzi.

Astfel, prin rugăciunea celor șapte ieroschimonahi s-a pus începutul Sihăstriei. Faptul fiind cunoscut de episcopul Ghedeon de Huși, ucenicul Sfântului Ierarh Varlaam al Moldovei, acesta a întemeiat în anul 1655 – când deja era mitropolit al Moldovei (1653-1659) – prima biserică a Schitului Sihăstria, pe care apoi o înzestrează cu chilii și cele de nevoie.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, Schitul Sihăstria cunoștea o aleasă înflorire duhovnicească, și nu puțini călugări dornici de liniște se retrăgeau la acest schit, unde duceau o viață aspră, plină de nevoință.

Însă vremurile vitrege care au urmat, și mai ales deseale incursiuni ale tătarilor de la începutul secolului al XVIII-lea, au făcut ca și Schitul Sihăstria să ajungă într-o stare aproape de ruină. Îndemnat de exemplul înaintașului său de la Huși, ca și de frumusețea locului, episcopul Ghedeon de Roman construiește în anul 1734 o nouă biserică în locul celei vechi, mult mai durabilă și mai încăpătoare, pe care, apoi, o închină Mănăstirii Secu din apropiere, după obiceiul vremii.

Noul ctitor, mijlocind la domnie un act de înzestrare pentru ctitoria sa – de altfel destul de săracă –, obține la „I(ea)t 7248

(=1741) Sept(emvrie) 28 dn (i) (= zile)...”, „Carte dela Grigorie Ghica V(oie)v(o)da pentru Săhăstria ce iaste în munte la Poiana lui Atanasie...”. Un an mai târziu, schitul figura în izvodul „pentru miluirile S(fi)ntelor mănăstiri” din vama domnească.

Viața duhovnicească la Sihăstria și Sihla se întărește în anul 1775 prin venirea Cuviosului Paisie cu obștea sa de la Dragomirna la Mănăstirea Secu. Iar din anul 1779, când marele stareț este transferat la Mănăstirea Neamț și unește ambele mănăstiri, Schiturile Sihăstria și Sihla intră sub jurisdicția și conducerea duhovnicească a Mănăstirii Neamț. De acum egumenii se numesc de către Mănăstirea Neamț și toate cele necesare obștii se asigură de marea lavră.

Anul 1821, anul multor frământări sociale, aduce cu sine un puternic curent de trezire națională a popoarelor ocupate de otomani. După mai multe lupte purtate în Muntenia, cetele de eteriști ale lui Alexandru Ipsilanti, urmărite de turci, se retrag în părțile Moldovei, ajungând până la Mănăstirea Secu.

Lupta sângeroasă de la Secu, dintre fiii bătrânei Elade și oștile lui Salih Pașa, s-a încheiat cu arderea și prădarea mănăstirilor și schiturilor din împrejurimi, printre care și Sihăstria. Aceasta o confirmă și depozitia eteristului Hriste Anastasi – supraviețuitor din ceata căpitanului Farmaki – în fața unui tribunal austriac.

Cât despre tezaurul Sihăstriei, în vechiul pomelnic ctitoricesc se consemna că el a fost pus într-un cazan de aramă și ascuns în „Poiana Crucii sub un fag”. Cu timpul taina obiectelor s-a pierdut, fără ca ele să mai poată fi aflate.

Lucrările de refacere au început abia în anul 1824, cu sprijinul efectiv al mitropolitului Veniamin Costachi, și au durat aproape doi ani. S-au construit atunci: biserica din piatră, turnul clopotniță, un corp de chilii în partea de sud, turnul porții și zidul de incintă. Renumitul „calfă de pietrar” Nicolae Cerneschi din Botoșani – care mai târziu a construit și bolnița Mănăstirii Neamț – a condus în întregime lucrările, contribuind atât cu priceperea sa cât și cu însemnate sume de bani, devenind astfel al treilea ctitor principal al mănăstirii.

În pisania de deasupra ușii de intrare, pusă cu acest prilej, se poate citi: „Această sfântă și dumnezeiască biserică s-a ridicat din teme(lie) și (în) cinstea Nașterii Preasf(întei) Născ(ătoare) de Dumnezeu și pur(urea) Fecioare(i) Maria, împreună cu un rînd de chilii și cu zid împrejur și ridicatul clopotniței ci s-au zidit... în vrem(ea) stăp(înirii) binecred(inciosului) și de H(ri)s(tos) iubitor(ul) nos(tru) Domn

Io Ioan Sandu Sturza V(oie)v(o)d și a preas(fințitului) mitropolit) a toată Moldova, kir kir Veniamin Costachi, prin sirguința a prea cuvios(ului) arhim(andrit) și stareț sf(i)nte(lor) mon(astiri) Neamțul și Sec(u), kir Dometian, cu agiutor(ul) iubitor(ului) de H(ri)s(tos) jupăn Nicolae Cerneski, spre vec(i)nica lor pomenire. Anul 1825, sept(emvrie) 25”.

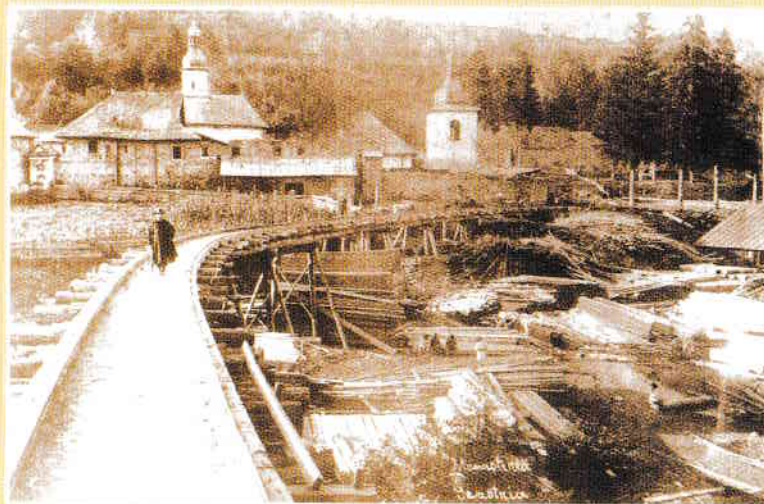
Vechile obiecte de cult fiind pierdute, se lucrează în același an noi obiecte bisericești, în atelierele Mănăstirii Neamț, ca: vase liturgice, candel și cădelnițe de argint, două clopote etc. Astfel, Sihăstria își începe din nou firul existenței sale, întrerupt timp de patru ani. În anul 1837 se construiește din lemn, pentru serviciul religios din timpul iernii, un paraclis cu hramul „Sfinții Părinți Ioachim și Ana” și, în continuare, alte două corpuri de chilii, în partea de est și de nord, iar în 1842 „o cișmea cu două țevi precum se vede” aducea în incintă „apă răcoritoare și de viață dătătoare”.

Noua cișmea construită în locul celei din anul 1842

În același timp viața duhovnicească se menține la aceeași înălțime din trecut, cu slujbe de noapte, cu zile de post aspru și cu multă tăcere, rugăciune, smerenie și neagonisire de cele materiale. Această stare înfloritoare avea să fie întreruptă brusc de actul de secularizare a averilor mănăstirești din 1864, când atât mănăstirile mari cât și schiturile au intrat într-o criză materială și spirituală de lungă durată.

În plus, din anul 1889 Sihăstria rămâne aproape părăsită timp de 20 de ani, datorită construirii unei fabrici de cherestea în imediata vecinătate a schitului. Se propunea chiar să fie definitiv desființată. Cu această perioadă se încheie prima parte din istoria Schitului Sihăstria.

Schitul Sihăstria în anul 1900

Cel care a salvat schitul de la paragină și desființare a fost Mitropolitul Moldovei Pimen Georgescu. La porunca lui schitul a fost reînființat în vara anului 1909. Un rol hotărâtor la reînnoirea Sihăstriei l-a avut și marele egumen Ioanichie Moroi, un călugăr ascet format la Muntele Athos, cu temperament dinamic, hotărâtor, activ, specific ardelenilor. Timp de 35 de ani el a făcut din Sihăstria un schit renumit în toată țara, un loc de adevărată nevoință monahală.

Spre sfârșitul anilor de egumenie a Părintelui Ioanichie Moroi, schitul va traversa o nouă perioadă grea, un incendiu necruțător din vara anului 1941 mistuind paraclisul de lemn și o parte a chiliilor și provocând distrugeri însemnate. La aceasta s-au adăugat și dificultățile aduse de cel de-al doilea război mondial și seceta din anul 1946.

În aceste condiții, cel care a fost desemnat de Părintele Ioanichie să preia egumenia a fost monahul Cleopa Ilie, care până în acel moment fusese cioban la oile schitului. Acesta însă se dovedește a fi o personalitate providențială, care, prin viața sa exemplară, a știut să refacă în următorii ani schitul și să-l transforme într-o mănăstire cunoscută nu numai în țară, ci și peste hotare.

În câțiva ani el formează o obște puternică, bine încheată. Întărește viața duhovnicească, înfrumusețează slujbele, rânduiește toate de obște, pune accent pe rugăciune, pe citirea cărților patristice, pe spovedanie deasă și pe cuvânt de învățătură. De la toți cere doar ascultare și dragoste. Astfel, se refac chiliile arse și se construiește un nou paraclis. Obștea schitului ajunge în anul 1947 la peste 50 de viețuitori, ceea ce îl determină pe Patriarhul Nicodim să ridice Sihăstria la rang de mănăstire.

În tot acest timp Părintele Cleopa dezvoltă activitatea misionară, pentru întărirea drepte credințe în rândul credincioșilor. Această rânduială o întărește apoi timp de aproape o jumătate de secol, cât Sihăstria s-a aflat sub permanenta sa grijă duhovnicească. De acum, trecătorii care ajung până aici pot asculta o slujbă solemnă, pot primi o dezlegare, un sfat duhovnicesc, un cuvânt de folos. În felul acesta mănăstirea își împlinește misiunea de a sluji, a învăța și a apăra dreapta credință și unitatea spirituală și națională a poporului român.

În anul 1949 arhimandritul Cleopa Ilie a fost mutat ca stareț la Mănăstirea Slatina din județul Suceava, el revenind definitiv în Mănăstirea Sihăstria abia în anul 1964, ca duhovnic căutat de toată țara. Lucrarea sa a fost însă continuată de stareții care i-au urmat, mergând mai departe pe calea ridicării nivelului duhovnicesc al mănăstirii, iar după 1990, mănăstirea și-a amplificat lucrarea misionară și duhovnicească, fiind vizitată de numeroși pelerini din țară și străinătate.

În ultimii 50 de ani, din obștea Mănăstirii Sihăstria s-au ridicat personalități cunoscute astăzi în întreaga țară și peste hotare. Pe lângă Părintele Cleopa deja menționat, amintim pe marele duhovnic Ieroschimonahul Paisie Olaru, pe vestitul pictor Schimonahul Irineu Protcenco și pe cunoscutul scriitor bisericesc Arhimandritul Ioanichie Bălan.

De asemenea, aici și-au început viața monahală Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Preasfințitul Părinte Marc Nemțeanul, Episcop-Vicar al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, și Preasfințitul Părinte Ioachim Băcăuanul, Arhiepiscop-Vicar al Episcopiei Romanului.

Schitul Sihăstria în anul 1925

La prima treaptă a liniștii, pe care Sfinții Părinți o numesc contemplația naturală în duh, ajung toți oamenii care trăiesc cât mai mult în mijlocul naturii. Ei simt pe Dumnezeu din armonia și frumusețea celor văzute. La a doua treaptă a liniștii ajung călugării și creștinii sporiți, care își împlinesc evanghelic datoriile față de Dumnezeu și de oameni. Iar la a treia treaptă ajung numai sfinții, cuvioșii și marii sihaștri întăriți de harul Duhului Sfânt. Nimeni însă nu poate ajunge aici dacă nu unește liniștea cea din afară a naturii înconjurătoare, care este călăuză spre Hristos, cu liniștea interioară a conștiinței sale. Iar când acestea se unesc, atunci omul simte dor de Dumnezeu, se roagă fără gânduri, își stăpânește imaginația și simțurile, dobândește ușor darul lacrimilor și iubește pe toți oamenii deopotrivă.

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Obștea Schitului Sihăstria în anul 1930

Hramul Schitului Sihăstria în anul 1930

Obștea Schitului Sihăstria în anul 1937

Schitul Sihăstria în anul 1940

Biserica „Nașterea Maicii Domnului” după incendiul din 1941

Când vom înțelege că Dumnezeu ne cheamă prin boli, prin suferințe, prin pagube, prin necazuri, prin robie, prin secetă, să nu stăm împietriți, ci să ne întoarcem acasă la Tatăl Ceresc și să zicem: „Iartă-ne nouă, Doamne, păcatele și ne miluiește pe noi!”. Atunci Bunul Dumnezeu ne iartă, pentru că El nu ne ceartă din ură, ci din dragoste, ca să nu ne pierdem.

Arhimandrit Cleopa Ilie

Protosinghelul Caliope Apetrei, înconjurat de părinți slujitori, în 1960

Când slujește la biserică, preotul trebuie să fie permanent în rugăciune, să aibă lacrimi în ochi și să nu vorbească cu nimeni, că stă înaintea Domnului. Preotul, în sfântul altar, se roagă pentru toată lumea și se află înaintea Preasfintei Treimi!

Protosinghel Ioil Gheorghiu

Obștea Mănăstirii Sihăstria în anul 1969. Fr. Ilie Giosanu – actualul episcop-vicar Ioachim Băcăuanul al Episcopiei Romanului – al doilea din dreapta jos

Adevărații și primii întemeietori ai vieții de obște au fost Însuși Mântuitorul și sfinții Săi apostoli. Viața de obște înseamnă a avea toate în comun. Ea este calea cea mai călcată și mai bătătorită pe care foarte mulți au călătorit și cu ajutorul lui Dumnezeu s-au mântuit.

Arhimandrit Cleopa Ilie

Cu cât se nevoiește cineva spre bine și cu cât crește în el frica de Dumnezeu, cu atât omul începe să-și cunoască și cele mai mici greșeli ale sale, pe care niciodată nu le luase în seamă până atunci, fiindcă se afla în întunericul neștiinței.

Arhimandrit Cleopa Ilie